

WILLY DEVILLE

Willy DeVille (1953) is beter bekend als William Borsay bij de burgerlijke stand van Stanford een kleine stad op de grens van de staat New York, een uurtje rijden van Manhattan. Een spoorlijn vormt de grens tussen rijk en arm. Aan de ene kant de betere buurten in het groen, aan de andere kant doemen troosteloze arbeiderswijken rond de fabrieken op. Tussen de jongeren uit de arbeidersbuurt, 'de vetkuiven' waartoe DeVille behoort en de rijkeluis kinderen heerst een voortdurende rivaliteit met de onvermijdelijke vechtpartijen tot gevolg. Willy houdt er een scheefgegroeide neus aan over. De enige echte vriend in Stanford is een paar jaar ouder, rookt marihuana en speelt blues geïnspireerd door zijn uitgebreide platencollectie. Een nieuwe wereld opent zich. Op zijn dertiende rookt DeVille zijn eerste joint en geraakt in de ban van blues tijdens de gitaarlessen bij zijn vriend. Meteen ruilt hij zijn eerste idool James Brown om voor John Lee Hooker. Op zijn dertiende staat zijn besluit vast, hij wordt blueszanger. Twee jaar later loopt hij van huis weg om samen met zijn vriend in de New Yorkse Greenwich Village onder te duiken. Overdag schuimen ze de straten af om te bedelen bij toeristen, desnoods knappen ze wat klusjes op. Als ze niet overnachten in vochtige goedkope hotelletjes, bevolkt met junkies, prostituees en andere marginale zielen, luisteren ze in het Café A Go Go naar blueshelden als Hooker, Muddy Waters en John Hammond Jr..

Hammond, die veel werk van Robert Johnson speelde, effent het pad voor jonge blanken. In San Francisco vormt DeVille met bassist Ruben Siquenza en Manfred Allen Mink DeVille, een groepje dat aanvankelijk obscure Chicago-blues brengt. Zonder succes, om te overleven en aan drugs te geraken, combineert hij zijn job als verkoper in een kledingzaak met het dealen van marihuana en speed. De heimwee naar New York blijft echter knagen. Via een advertentie in The Village Voice belandt het trio in de CGB, een groezelige kroeg, thuishaven van prille New Wave-groepen. De naam van de kroeg mag dan wel samengesteld zijn uit de initialen van Country, Grass en Blues, voor Rhythm 'n Blues is er in '76 bitter weinig belangstelling. Bovendien komt Mink DeVille met de verzorgde maatpakken outfit nogal gedistingeerd over vergeleken met Patti Smith en The Ramones. Enkele nummers op 'Live At The CGB's' is het eerste wapenfeit. Vandaar de onterechte associatie met punk en New Wave. De rauwe R&B evolueert vrij snel naar een eigen, meer gesofisticeerde stijl, nauw verwant met de muziek van o.a. The Drifters.

'Cabretta', het debuut met Jack Nitzsche als producer, verscheen in 1977. Nitzsche werkte als arrangeur voor Phil Spector. Dat is duidelijk hoorbaar. De oude Chrystals hit 'Little Boy', hier opgevoerd als 'Little Girl' en het van Moon Martin geleende 'Cadillac Walk' zijn de enige covers. De

vermenging van R&B, latin, soul en rock leverde een typisch geluid op, waarin de karakteristieke stem van DeVille doorklinkt in de typische stadssound van New York. 'Spanish Stroll', 'Mixed Up Shook Up Girl' en 'Can't Do Without It' met sfeervolle achtergrondzang van The Immortals, het blijven muzikale pareltjes om te koesteren.

'Return To Magenta' is op dezelfde leest geschoeid. Gevoelige soulballades refererend naar het uitzichtloze leven in de ghetto's en onbereikbare liefdes worden aangevuld met steviger rockwerk. De verhoopde doorbraak blijft echter uit en Mink DeVille wordt gedumpt door de Amerikaanse tak van Capitol. Drugs fluisterde men, te lage verkoopcijfers menen anderen.

Gedurende enkele jaren concerteert de groep in het New Yorkse clubcircuit voor een schamele gage. Uitgerekend tijdens die periode pent Willy een handvol songs die later op het zwaar onderschatte 'Le Chat Blue' terechtkomen dat aanvankelijk alleen in Europa verkrijgbaar is. De samenwerking met de gerenommeerde tekstdichter Doc Pomus resulteert in fraai balladewerk als 'That World Outside' en het bekende 'Just To Walk That Little Girl Home'. Naast opmerkelijke covers van Louis Armstrong's 'Bad Boy' en 'Mazuka' van Queen Ida, overtreft de zanger zich in eigen werk als 'This Must Be The Night' en 'Heaven Stood Still', een duidelijk door Brel beïnvloedde song.

Op T/W '80 drukt de vernieuwde Mink DeVille de verhalen over een wisselvallige live-reputatie resoluut de kop in met een uitgekiende en wervelende podiumshow. Amper een jaar later staat hij terug in ons land om 'Coup De Grâce' voor te stellen. Inderdaad de genadeslag voor afvallige fans. Niet minder dan acht fraaie meesterwerkjes, grotendeels romantische slepers uitgevoerd door competente muzikanten. Levensgezellin Toots werkt zich in de kijker tijdens de Belgische tournee. Op het Turnhoutse concert in een afgedankt fabriekje werkt ze eigenhandig een wat opdringerige vrouwelijke fan van het podium. Bij gebrek aan succes raakt DeVille zijn platencontract opnieuw kwijt na enkele minder geslaagde lp's. Bovendien duwen relatieproblemen en zijn heroïneverslaving hem steeds verder in het isolement en een gigantische schuldenput. DeVille, die sinds '87 het solopad bewandelt, keert groots terug met 'Victory Mixture'. De noodgedwongen in eigen beheer opgenomen sessies zijn opgebouwd met een bloemlezing van vergeten meesterwerkjes uit de jaren vijftig. Allen Toussaint, Dr John, Eddie Bo, en enkele Meters ondersteunen deze onvervalste ode aan de stad New Orleans, waar DeVille een tijdje verblijft. 'Big Easy Fantasy' en 'Loup Garou' borduren verder op dezelfde thematiek, Het uit 'Backstreets Of Desire' geplukte 'Hey Joe' is niet van de radio te branden. Jimi Hendrix nam dit nummer al eens onder handen en ook de zwoele mariachi-bewerking slaat bijzonder goed aan. 'Horse Of A Different Color' toont

de muzikale zigeuner van zijn beste kant. Superieur, romantisch getint balladewerk wedijvert met old school R&B en de zanger ontpopt zich bijwijlen als een flamboyant soulcrooner. De opvolger, 'Crow Jane Alley' trekt die kwaliteitslijn door. Weer een diepgravende exploratie in de schatkamer van de rootsmuziek. Een mooi uitgebalanceerde vermenging van diverse stijlen en een accurate weerspiegeling van het huidig podiumwerk van Willy DeVille.

Willy DeVille staat samen met ondermeer Bob Brozman op zondag 22 oktober met zijn trio op de affiche van Highway To Hills in Wannebecq-Lessinnes (in de buurt van Geraardsbergen) E429 afrit 29 tussen Brussel en Doornik.

Info: cclessinnes@skynet.be
boogietown@skynet.be

Zie ook onze concertaffichespagina

- Discografie

Mink DeVille

- 1976: Live At CBG's
Mink DeVille met drie tracks
(Atlantic 7567 82566)
- 1977: Cabretta
(Capitol 11631)
- 1978: Return To Magenta
(Capitol 11780)
- 1980: Le Chat Blue
(Capitol 11955)
- 1981: Coup De Grâce
(Atlantic 50833)
- 1983: Where Angels Fear To Tread
(Atlantic 80115)
- 1985: Sportin' Life (Atlantic 81623)

Willy DeVille

- 1987: Miracle
(A&M 5177)
- 1990: Victory Mixture
(Sky Ranch 652304)

1992: Backstreets Of Desire
(Mille Plateaux 592086)
1993: Willy DeVille Live
(Fnac Music 53224)
1995: Big Easy Fantasy
(Wotre Music WM334)
1996: Loup Garou
(Discovery 77040- East West 12456)
1999: Horse Of A Different Color
(East West 39842 66902)
2003: Acoustic Trio In Berlin (Live)
(Eagle 20003)
2004: Cow Jane Alley
(Eagle 20083)

Cis Van Looy